

Jeg har brukt jula til å lese "Inn i naturen" en gang til. Jeg vil gjerne dele leseropplevelsen(e). "Inn i naturen" er, som naturen, ferskvare til enhver tid, skriver Gro H.

Jeg har lest den flere ganger.
Som en port inn til noe annet.
Når jeg tror jeg har (be)grepet den, har den allerede unnsuppet.
Man kan ikke bade i den samme elva to ganger heter det.
Den er som en elv.

Jeg fortrylles av det lekende, dansende språket.
Jeg følger lekende med inn i runddansen som skapes.
Flyter inn i stadig nye kapitler og landskaper.
Inn i Noaidehistorien, inn Kraftdyrenes verden, inn i Kjellerdyp, Trommer og høye himler.
Innimellom, ganske ofte faktisk, er det som jeg faller ut av boken og inn i meg selv.
Til min overraskelse har jeg blitt danset og lekt inn i det jeg trodde var kjente deler av mitt indre landskap.
Steder jeg trodde var synfart og avstemt med kartet.
Det var de ikke. Det skapes friksjon. Det stilles spørsmål. Det kreves svar.

Nettopp som jeg tror jeg begriper, unnslipper den.
Den unnslipper så til de grader at jeg lurar på om jeg i det hele tatt har lest den.
Kanskje er det den som har lest meg.
Slik sett er det en på-kjenning å lese den, med den friksjon som følger i dens kjølvann.
Det er ingen "om" i den, den går ingen omveier. Det er på. Tett på. Det kjennes på.

"Sjamansonen" var den rake motsetning som leseropplevelse for meg.
Lesningen foregikk på samme vis. Et par siders lesning og så inn i de indre landskaper.
"Sjamansonen" opplevdes som en bekreftelse, en forunderlig magisk bekreftelse.
Den tok meg med på en reise og tilbake igjen.
Den var som et verktøy til å tegne et kart, en Veiviser i så måte.
"Inn i naturen" oppleves som det motsatte.
Den røsker tak og river kartet i fillebiter.
Så står man der, midt i ingensteds uten kart.
Men forfrisket med årvåkent oppdagersinn.

Noen av kapitlene i boken er artikler som står å lese på Sjamansonen, om enn i omskrevet versjon. Til dere som har lest dem her på Sonen, og som med det tror de har lest deler av boken allerede. Det har man slettes ikke.

Det er en helt annen opplevelse å lese dem i sammenheng, så til de grader at de ikke er gjennkjennelige som enkeltartikler lengre. De faller inn i en større sammenheng og omskapes av denne nye helheten.

Når jeg så kommer frem til slutten på boken og The School of No-path dukker frem, skimter jeg nærmest progresjonen.
Først "Sjamansonen", verktøyet som kan brukes for å lage kart. Den er Veiviseren.
Så "Inn i naturen", verktøyet som river kartene i fillebiter, som ved det kan skape en

Oppdager, en Veiviser
og jeg tar meg i å vente på den neste boken.
Men så unnslipper den, igjen.
Og jeg lurar på om The School of No-path allerede gjør seg gjeldende mellom disse permene.

Det er som den lager spor, for så å gå baklengs ut av dem igjen.
Så blir man sittende igjen, alene med seg selv.
Etter at Boka har gått.
Utesitting alene i den indre naturen.

Jeg vil gjerne takke forfatteren for leseropplevelsen, det ble kraftfull utesitting i den indre natur.
Det er det mest friksjons-skapende og med det, avlærende jeg har lest på lenge.
Ikke mange konsepter og formeninger om sjamanismen og sjamanveien overlevde møtet med
en elv av en bok.
Slik er den genial.
Takk for elva, Ailo.

"Ekstasens øyeblikk inntreffer når elven blir ett med havet, når tanken smeltes sammen
med naturen.
Den ekstasen er klar som vann"

Slik avsluttes den.

Til designeren som står for forside og lay-out;
Den er en nytelse å se på. Holde i også. Den er flott, Liljee.

Hilsen Gro h

Flere meninger om boka:
http://sjaman.com/component/option,com_smf/Itemid,112/topic,6337.0